

הסבתא של הדרקון

מתוך "הספר הצהוב"
אנדריו לאנג 1894

הייתה פעם מלחמה גדולה. למלך היו חיילים רבים אך הוא שילם להם כל כך מעט שלא יכלו לחיות מהשכר. שלושה מהחיילים נדברו והחליטו לערוק. אחד מהם אמר לאחרים "אם יתפסו אותנו יוצאו לגרדום. מה לעשות?"

אמר השני "ראה את שדה השיפון הגבוה כאן? נסתתר בו ואף אחד לא יוכל למצוא אותנו. הצבא לא יכול להיכנס לשדה ומחר כבר הם זזים מכאן. הם נכנסו לשדה אך גדוד שלהם לא זז מהמקום למחרת אלא פתח מחנה קבע. הם ישבו בתוך השיפון יומיים, נעשו רעבים מאוד ולא יכלו לצאת כי אחרת היו מוצאים להורג.

בסוף אמרו "מה תועלת בעריקה? אנו אבודים כך או כך."

בזמן שהתייעצו עבר מעליהם באוויר דרקון גדול. הוא רחף מעליהם ושאל למה הם מסתתרים בתבואה. והם ענו "אנו שלושה חיילים וערקנו כי השכר שלנו היה שכר רעב. עכשיו נמות מרעב כאן כי אם נזוז מכאן מצפה אותנו הגרדום.

אמר הדרקון "אוכל להוציא אתכם מהשדה אבל תהיו מחויבים לי בנפשכם, ואחרי שבע שנים אעשה בכם כרצוני."

"אין לנו ברירה אחרת" אמרו החיילים והוא תפס אותם בטפרים שלו, העביר מעל הצבא למקום מרוחק משם. אחר כך נתן להם שוט קטן ואמר "אם תניפו את השוט יופיע בפניכם כסף כמה שתרצו. תוכלו לחיות כמו אדונים עשירים ולנסוע במרכבות פאר. אבל אחרי שבע שנים אתם תהיו שלי."

הוא שם לפני הם ספר גדול ואמר להם לחתום על הסכם והוסיף "בתום שבע שנים אשאל אתכם חידה. רק אם תענו עליה במלואה תוכלו להשתחרר ממני."

ואז הדרקון עף משם והם המשיכו בדרכם עם שוט הפלא שקובלו. היה להם תמיד כסף כמה שרק רצו, לבשו בגדים מפוארים וחיו בעושר גדול. נסעו במרכבות, אכלו אוכל טעים ושתו יינות מובחרים, אך נהגו בתבונה ולא פגעו באיש.

שבע שנים עברו מהר וכשהזמן התקרב החיילים התחילו לחשוש מאוד. שניים מהם דאגו ופחדו מהדרקון אבל השלישי עודד אותם תמיד ואמר "אל תפחדו, אדע למצוא תשובה לחידת הדרקון." יום אחד הם ישבו מודאגים בצדי הדרך כשעל ידם עברה אישה זקנה ושאלה למה הם עצובים. "זו לא בעיה לנשים זקנות" ענו החיילים "אנו בצרה גדולה אבל לא תוכלי לעזור לנו". "מי יודע?" אמה האישה "תספרו מה הצרה שלכם."

והם סיפרו לה איך הם עשו הסכם עם הדרקון, ואיך הוא נתן להם עושר למשך שבע שנים, ואיך הם חתמו אתו על ההסכם. והסבירו גם שאם לא יצליחו לנחש את החידה יהיו לשבויים שלו.

אמרה האישה "אם תרצו לעזור לעצמכם, אחד מכם צריך ללכת ליער הזה שם ולנדוד שם עד שיראה בקתה עשויה סלעים. שם הוא ימצא עזרה." והיא הלכה הלאה. שניים מהחיילים חשבו "זה לא יציל אותנו" ונשאר

יושבים בצד הדרך, אבל השלישי, הצעיר והנמרץ שביניהם, קפץ ונכנס ליער, הלך והלך עד שמצא בקתת סלע קטנה. בבקתה ישבה אישה זקנה מאוד והיא הסבתא של הדרקון. היא שאלה אותו איך הוא הגיע אליה ומה עסקו כאן ביער והוא סיפר לה את כל מה שקרה וביקש עזרה. הבחור הנמרץ מצא חן בעיני הזקנה והיא הבטיחה לעזור. בפינת החדר עמדה אבן גדולה שאטמה פתח המרתף. היא הרימה את האבן ואמרה: "שב כאן במרתף ואל תזוז. הדרקון יגיע ואני אדבר אתו ואתה תקשיב היטב, כי הוא מספר לי הכל." בחצות הופיע הדרקון וביקש את ארוחת הלילה שלו. הסבתא הכינה לו אוכל ושתייה בשפע וכשהיה כבר שבע שאלה מה הוא עשה במשך היום וכמה נפשות הצליח לשבות. "לא הצלחתי היום" אמר "אבל מחר אתפוס שלושה חיילים." "באמת? שלושה חיילים! והם לא יוכלו התחמק ממך?" שאלה.

"הם שלי וזה בטוח. אני רק צריך לשאול אותם חידה. הם לעולם לא יוכלו למצוא תשובה עליה." "איזו חידה תחוד להם?" שאלה. "אשאל על הארוחה שהכנתי להם: בים הצפוני שוכבת גופה של חתול מת. זה הצלי שלהם. לידו מונחת צלע של לווייתן, זו הכף שלהם. וגם פרסה חלולה של סוס, וזו כוס היין שלהם." כשהדרקון נשכב לישון סבתא שלו הרימה את אבן המרתף והחייל יצא. "שמעת טוב?" שאלה. "כן, שמעתי וזה יעזור לנו נהדר. תודה לך, תודה מקרב לב." הוא יצא בשקט מהבקתה, חזר לחבריו וסיפר איך סבתא של הדרקון הערימה על הנכד שלה, ואיך הוא שמע את תשובות לחידה ממש מפיו הדרקון. הם שמחו מאוד, הניפו את השוט שלהם, הוציאו בעזרתו כסף רב והמשיכו לבלות. כשהסתיימו בדיוק שבע שנים הופיע בפניהם הדרקון. הוא הוציא את הספר עם החתימות שלהם

הדרקון נראה מוטרד מאוד אבל שאל שוב: "וממה תשתו יין?"
"מפרסה חלולה של סוס" ענה החייל השלישי.
הדרקון נתן צעקת אכזבה קולנית ובלי להוסיף דבר אף משם. אבל את שוט הפלא השאיר לחיילים והם חיו בעושר אך בתבונה עד סוף חייהם.

ואמר "עוד מעט אביא אתכם למשכן תת-קרקעי שלי. שם תקבלו ארוחה. אבל אם תנחשו מה תקבלו שם לאכול, אהיה חייב לשחרר אתכם. אז

תגידו לי ראשית - מה תקבלו כצלי שלכם?"
והחייל הראשון אמר:
"הצלי הוא החתול המת שמונח בים הצפוני."
הדרקון החמיר פנים אבל המשיך לשאול: ובמה תאכלו אותו?"
והחייל השני ענה "נאכל בכף מצלע הלוויתן שמונחת שם."